Το άβατον του Αγίου Όρους και η χειροτονία των γυναικών κατά την παράδοση της εκκλησίας (Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π. Γεώργιος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους)

Date : 24 Μαΐου, 2006

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για την κατάργησι του αβάτου του Αγίου Όρους και την χειροτονία γυναικών. Εζητήθη και η ιδική μου γνώμη, την οποία και καθηκόντως διατυπώνω, διότι κατά τον σοφόν Σολομώντα «καιρός του σιγάν και καιρός του λαλείν» (Εκκλ. 3, 7).

Οι φεμινίστριες ζητούν την κατάργησι του αβάτου του Αγίου Όρους, γιατί θεωρούν ότι θίγεται το ατομικό δικαίωμά τους να μπορούν να επισκεφθούν και πιθανώς να εγκαταβιώσουν και στο Άγιον Όρος.

Λησμονούν όμως ότι και οι Μοναχοί έχουν το ατομικό δικαίωμα να μονάζουν σ' έναν τόπο που οι ίδιοι τον διάλεξαν, οι ίδιοι τον δημιούργησαν και οι ίδιοι τον θέλησαν άβατο. Και ακόμη, ότι όσοι βοήθησαν να δημιουργηθή το Άγιον Όρος, Ορθόδοξοι Αυτοκράτορες και Ηγεμόνες, Έλληνες και μή Έλληνες, και Οικουμενικοί Πατριάρχαι, έτσι το ήθελαν και έτσι με χρυσόβουλα και σιγίλλια το κατωχύρωσαν.

Ακόμη ότι και η Έφορος του Αγίου Όρους, η Κυρία Θεοτόκος, με σημεία και θαύματα έδειξε την θέλησί της το Άγιον Όρος να παραμείνη άβατο.

Κάποτε ερώτησαν έναν Αγιορείτη Γέροντα, γιατί οι μοναχοί θέλουν το άβατο, και αυτός έδωσε μία παράδοξη απάντησι: Γιατί αγαπούν τις γυναίκες.

Πράγματι οι Μοναχοί θέλουν να αγαπούν όλους τους ανθρώπους, και τους άνδρες και τις γυναίκες, με μία αγάπη που δεν θα είναι σαρκική ή φίλαυτη. Δηλαδή να αγαπούν πνευματικά, όπως αγαπούσε ο Χριστός.

Για να αποκτήσουν όμως οι Μοναχοί αυτή την Χριστομίμητο αγάπη, πρέπει να ασκηθούν σε περιβάλλον που δεν θα υπάρχουν οι πειρασμοί και οι προκλήσεις του άλλου φύλου.

Οι Μοναχοί είναι ρεαλισταί. Δεν παραγνωρίζουν την αδυναμία και το ευόλισθο της ανθρωπίνης φύσεως. Κατά τον λόγο του Κυρίου, «πάς ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτής, ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού» (Ματθ. ε΄ 28).

Όταν οι Μοναχοί μετά από πολυχρόνιο αγώνα και άσκησι αποκτήσουν την απάθεια, μπορούν να αγαπούν απαθώς.

Αυτήν την απαθή—μή εμπαθή—αγάπη έχουν ανάγκη σε κάθε εποχή και σήμερα άνδρες και γυναίκες.

Οι έχοντες αυτήν την αγάπη Μοναχοί προσεύχονται για τους συνανθρώπους των και μάλιστα τους πάσχοντες, και οι προσευχές των γίνονται δεκτές από τον Θεόν. Ο άγιος Αντώνιος, όπως ψάλλουμε στο απολυτίκιό του, με τις προσευχές του εστήριζε την οικουμένη.

Οι Μοναχοί αυτοί, και μάλιστα όσοι είναι Πνευματικοί–εξομολόγοι, εξερχόμενοι στον κόσμο εξ υπακοής στην Εκκλησία δέχονται τις εξομολογήσεις ανδρών και γυναικών και τους βοηθούν πνευματικά.

Όλοι γνωρίζουν πόση ανάπαυση εύρισκαν όσοι κατέφευγαν στους μακαριστούς

Γέροντες Γαβριήλ Διονυσιάτην, Παΐσιον και άλλους.

Αν οι φεμινίστριες είχαν πνευματικά και χριστιανικά κριτήρια και δεν ενεφορούντο από μία υλιστική και αθεϊστική ιδεολογία, όχι μόνο δεν θα ήθελαν την κατάργησι του αβάτου, αλλά και θα παρακαλούσαν για την καθιέρωσί του, αν δεν υπήρχε.

Αυτή η υλιστική και φίλαυτη στάσις των φεμινιστριών υποφώσκει και στην αποδοχή εκ μέρους των του αποτροπαίου εγκλήματος των εκτρώσεων, ως ατομικού δικαιώματος της γυναίκας. Και στην περίπτωση αυτή δεν λαμβάνουν υπ' όψιν των ότι και το έμβρυο έχει το ατομικό δικαίωμα να έλθη στην ζωή, άσχετα αν δεν μπορεί να το εκφράση.

Τίθεται λοιπόν ένα σοβαρό ηθικό και νομικό ζήτημα. Μέχρι ποίου σημείου το ατομικό δικαίωμα κάποιου μπορεί να ασκήται εις βάρος του ατομικού δικαιώματος άλλου ή άλλων προσώπων;

Μετά χαράς πληροφορήθηκα ότι σε έρευνα που έγινε πρόσφατα από τους συνεργάτες της εκπομπής «Ράδιο–παράγκα» του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Εκκλησίας της Ελλάδος, το 95% των γυναικών που ερωτήθηκαν απήντησαν ότι δεν θέλουν την κατάργησι του αβάτου. Η διαπίστωσις είναι παρήγορη. Η μεγάλη πλειονότης των ελληνίδων γυναικών αντιμετωπίζει με σοβαρότητα το ζήτημα.

Οι ευσεβείς μάλιστα και πιστές και ταπεινές γυναίκες χαίρονται για το άβατο, γιατί γνωρίζουν τι σημασία έχει για όλη την Εκκλησία και για όλον τον κόσμο να υπάρχουν Μοναχοί προσευχόμενοι απερίσπαστα και αγιαζόμενοι.

Αυτοί οι Μοναχοί στηρίζουν με τις προσευχές των και με το παράδειγμά των τις χριστιανικές οικογένειες, και με τον αγώνα τους να ζήσουν με συνέπεια την εν Χριστώ παρθενία ενισχύουν τους εγγάμους Χριστιανούς να ζήσουν με συνέπεια την αντίστοιχη γι' αυτούς αρετή της συζυγικής πίστεως.

Όσο πνευματικώτερα είναι τα κοινόβια και οι Μοναχοί της Ορθοδοξίας, τόσο πνευματικώτερες γίνονται και οι χριστιανικές οικογένειες.

Όσον αφορά το θέμα της χειροτονίας των γυναικών, το κίνητρο των φεμινιστριών είναι το ίδιο: η έπαρσις· να θέσουν το θέλημά τους και την ιδεολογία τους υπεράνω της Παραδόσεως της Εκκλησίας, υπεράνω των Ιερών Κανόνων και των Αγίων.

Στην αντίληψί τους η Εκκλησία είναι ένας ανθρώπινος θρησκευτικός οργανισμός που μπορεί κάθε φορά να μεταβάλλεται ανάλογα με τις επικρατούσες ιδεολογίες.

Αυτή η τάσις, ως γνωστόν, συνιστά την εκκοσμίκευσι.

Αν η Εκκλησία ακολουθούσε και υιοθετούσε την εκκοσμίκευσι, δηλαδή δεχόταν την αλλοίωσί της από τους συρμούς κάθε εποχής, δεν θα ήταν η Μία Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού, αλλά η εκκλησία του κ. Τάδε, ή της κ. Τάδε. Όπως γράφει ο Αντίοχος ο Πανδέκτης: «Πάσαι αιρέσεις επ’ ονόματι ανθρώπου ονομαζόμεναι, οίον Αρειανοί, Νεστοριανοί, Σεβηριανοί, και άλλαι ομοίως, του διαβόλου εισίν αιρέσεις. Η γαρ καθολική (Ορθόδοξος) Εκκλησία ουκέτι κέκληται όνομα ανθρώπου, αλλά πάντες εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, Χριστιανοί ονομαζόμεθα» (P.G. 89, 1844D).

Η Εκκλησία αντέχει 2000 χρόνια τώρα, συχνά πολεμουμένη από πολλές πλευρές. Η αντοχή και η συνέχειά της οφείλεται στο αμετάβλητο της ταυτότητός της μέσα στους αιώνες.

Αυτή την αμετάβλητη ταυτότητά της αποτελεί η Ιερά Παράδοσις, την οποία συντηρεί η Χάρις του Αγίου Πνεύματος.

Όσοι με ταπείνωσι δέχονται και υποτάσσονται στην Ιερά Παράδοσι, είναι άξια μέλη της Εκκλησίας. Όσοι από υπερηφάνεια την αρνούνται ή θέλουν ανθρωποκεντρικά να αλλοιώσουν τον θεανθρωποκεντρικό χαρακτήρα της, εξέρχονται του σώματος της Εκκλησίας, που είναι το σώμα του Χριστού.

Η χειροτονία των γυναικών αλλοιώνει την Αποστολική Παράδοσι, γιατί ποτέ δεν υπήρξε στοιχείο της ταυτότητός της. Οι διακόνισσες δεν ήσαν ιερείς ή επίσκοποι. Είχαν μόνο το διακόνημα να βοηθούν στο βάπτισμα των γυναικών, όπου για λόγους σεμνότητος δεν βοηθούσαν οι άνδρες ιερείς.

Δεν θα κάνουμε το λάθος των ετεροδόξων, να αλλάξουμε την αγία μας Αποστολική Παράδοσι με την του «αλαθήτου», Πάπα ή κάθε Προτεστάντη, που «αλάθητα» και ατομικιστικά ερμηνεύει την Αγία Γραφή.

Ας προσέξουν οι κυρίες φεμινίστριες τι γράφει η Ρωσσίδα Τατιάνα Γκορίτσεβα, αναφερομένη στη αθεϊστική αγωγή που έλαβε στην Σοβιετική Ένωσι: «Τότε ήρθε Εκείνη. Εκείνη που σώζει τους ψυχορραγούντας. Χάρις σ' Εκείνη μπόρεσα να βρω τον εαυτό μου βρίσκοντας τον Θεό. Ο πνευματικός δεσμός με την Παναγία με βοήθησε να ανακαλύψω και να φανερώσω μέσα μου καθαρά και απόλυτα τή γυναίκα... Το θήλυ που δαιμονοποιείται από τις ειδωλολατρικές θρησκείες και από τον θλιβερό και σύγχρονο «παγανισμό», εξαγιάζεται στην Παναγία δια του Αγίου Πνεύματος, σε τέτοιο σημείο ώστε να μπορέσει να δεχθεί τον Λόγο στο ίδιο της το σώμα και να γίνει αληθινά δοχείο του Πνεύματος» (Περιοδ. Σύναξη, τ. 3, 1982, σελ. 46–49).

Πράγματι, κάθε χριστιανή γυναίκα μπορεί να ακολουθήση το παράδειγμα της Παναγίας μας, η οποία χωρίς να είναι «ιερεύς» ή «επίσκοπος» έγινε μήτηρ του Λυτρωτού, γιατί προσέφερε όλη την ελευθερία και όλη την αγάπη της στον Θεό και έτσι έγινε ανώτερη όχι μόνο από τους ιερείς και επισκόπους αλλά και από τους

Αποστόλους και από τα αγγελικά τάγματα τιμιωτέρα και ενδοξοτέρα.